MICRO-INTERVIU CU:

BĂCUȚ II

pe traseul Oradea — Arad — București — Brad

Iubitorii fotbalului din țara noastră își amintesc fără îndoială de Băcuț II, vechiul stoper al echipelor U.T.A. și Dinamo București, ca și al echipei naționale „B". Într-o discuție avută cu fostul jucător de ieri și antrenorul de azi al echipei Aurul Brad am aflat o serie de amănunte, nu lipsite de interes. Iată-le.

La întrebarea: „Cînd și unde ați început să jucați fotbal?" *Băcuț ne-a răspuns:*

— *Îmi amintesc și acum de momentul cînd am apărut în fața antrenorului Pintea de la Stăruința Oradea. Cu ochiul său versat el și-a dat seama că îmi place fotbalul și că posed unele calități pentru așa ceva. Primul debut: în echipa de pitici. Acolo pașii mi-au fost îndrumați de Pintea și Ronay. Antrenamentele organizate și neorganizate (cît de mult mi-au folosit orele de joacă ale copilăriei!), m-au ajutat să-mi perfecționez tehnica, factor determinant în activitatea mea de mai tîrziu. Munceam foarte mult. Ca orice tînăr care iubește acest sport, visam să ajung jucător fruntaș.*

— Cît timp a durat „ucenicia"?

— *Puțin, în comparație cu alții, deoarece la vîrsta de 14 ani am promovat în echipa de seniori Stăruința, care activa în campionatul regional. Jucam pe posturi de mijlocaș stînga sau inter. După doi ani o nouă satisfacție: am fost promovat la „Indagrara" Arad, care activa în divizia B, iar după alți doi ani mi-am văzut visul cu ochii, fiind legitimat la echipa de categoria A. U.T.A. În această perioadă am participat la două tabere de juniori, fiind selecționat în echipa națională de juniori.*

— De cînd ați început să jucați pe postul de stoper?

— *Încă de la U.T.A., cînd Pall, avînd o vîrstă înaintată, a abandonat activitatea. La îndemnul antrenorului Albu, i-am luat locul, apoi în anul 1951 am fost legitimat la Dinamo București, unde am jucat pînă în 1957. În acest timp am făcut parte în mai multe rînduri din echipa națională (B), consacrarea venind deci pe postul de apărător central.*

— Care au fost cele mai mari satisfacții ca fotbalist?

— *Prima în 1950 cînd, jucînd la U.T.A., am cîștigat campionatul național și am ajuns în finala „Cupei României". A doua în anul 1955 cînd echipa României, învingînd Ungaria cu 1—0, a cîștigat medalia de aur la Festivalul mondial al tineretului și studenților, care a avut loc în Polonia.*

— Probabil că ați avut și decepții?

— *Ca orice jucător, firește. Interesant că ambele le-am trăit pe stadionul „23 August" din Capitală. Mai întîi este vorba de finala Festivalului din 1953 cînd am pierdut în fața Ungariei cu 4—3, după ce am condus cu 3—1, și apoi de acel an memorabil cînd Dinamo a fost învinsă în finala „Cupei României" de C.S.M. Reșița.*

— După aceea ce a urmat?

— *Nimic deosebit, aș putea spune. În 1957 m-am întors la vechiul meu club U.T.A., unde am jucat un timp, după care am părăsit gazonul pentru a urma un curs de antrenori, pe care l-am absolvit cu media 9. Debutul ca antrenor l-am făcut la echipa Aurul Brad din campionatul regiunii Hunedoara, unde muncesc și în prezent.*

— O ultimă întrebare: ce v-ați propus să realizați cu această echipă?

— *De cînd am venit aici, Aurul a ocupat mereu locul secund în campionatul regiunii. Ce mi-am propus să realizez e lesne de ghicit: echipa pe care o antrenez să progreseze tehnic și disciplinar și, în sfîrșit, să promoveze într-o categorie superioară.*

VASILE ALBU
corespondent

ARBITRII ROMÂNI APRECIAȚI PESTE HOTARE

În ultimii ani s-au intensificat schimburile de arbitri între federația noastră și forurile de specialitate din alte țări. În mod frecvent, arbitrii români sînt solicitați în **Grecia, Turcia** și **Bulgaria**, după cum „cavaleri ai fluierului" din aceste țări conduc jocuri din campionatul nostru.

Recent, alți doi arbitri români au evoluat peste hotare, în Turcia: **George N. Gherghe** și **Gh. Popovici**. Amîndoi au avut de condus partide grele, mai ales Gh. Popovici prezent la centru în meciurile de primă categorie **Beșiktaș — Istanbulspor** (0-0) și **Karșiyaka — Hacettepe** (0-0). G. N. Gherghe a arbitrat un joc din categoria B, **Beykoz — Mersin I. Yurdu** (1-1), decisiv pentru promovare. Cei doi s-au achitat bine de misiune, fiind corect ajutați de tușierii locali. Jocurile, desfășurate la o... temperatură ridicată, au prilejuit faze complicate în care, însă, arbitrii noștri s-au descurcat cu succes. De pildă, **Gh. Popovici**, a anulat un gol în partida **Beșiktaș — Istanbulspor** sesizînd la timp o poziție de ofsaid, care a provocat multe discuții pe teren, dar care a fost recunoscută ca atare de specialiști și presă.

Interesant de remarcat că cei doi arbitri români au fost „ținuți la secret" pînă în ziua meciurilor. Ei au fost feriți de ochii indiscreți ai ziariștilor, care umblau din hotel în hotel după ei pentru a le afla numele. Și nu numai pe ale lor, ci și pe ale altor arbitri străini; în aceeași etapă a fost invitat și a condus un joc și **Baumgartner** (R. F. a Germaniei) — același care, după cum se știe, a arbitrat întîlnirea **Franța — România**.

IN FOTOGRAFIE: *Gh. Popovici, după ce a fluierat prompt ofsaidul, arată locul precis al infracțiunii, spre disperarea jucătorului vinovat.*

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

DIN LUMEA FOTBALULUI

ORIZONTAL: 1) Portari, fundași și mijlocași, într-un cuvînt — Fost internațional, a jucat la C.A.O. și apoi la Dinamo București. 2) Atacant din trecut al echipei Steaua — Vedetă din Giulești, după cel de-al doilea război mondial. 3) Acțiunea arbitrului (inf.) — Giulești — Giulești, după cel de-al doilea război mondial. 3) Acțiunea arbitrului (inf.) — Giulești — Giulești, după cel de-al doilea război mondial. 3) Acțiunea arbitrului (inf.) — Giulești — Giulești, după cel de-al doilea război mondial. 3) Acțiunea arbitrului (inf.) — Giulești — Giulești, după cel de-al doilea război mondial. 3) Acțiunea arbitrului (inf.) — Giulești — tean din zilele noastre. 4) Parte a vaporului — Glorios portar sovietic — Posesiv. 5) Și-a făcut un frumos debut în echipa națională, în meciul cu reprezentativa Poloniei — Locuitor din Maramureș. 6) Pronume interogativ — Îngeri păzitori ai portarului — Campion. 7) Adjectiv — Echipă din Blaj — Dregător cu rezonanță băcăuană. 8) ... de Barbu, cîntăreață de operă română — Marcă de magnetofoane. 9) Spetează — Coordonatorul echipei de aur a Ungariei. 10) Jucător arădean — Cupe. 11) Așa cum e, de fapt, înfrîngerea — Poftim — Victimă a fotbaliștilor ... domestici. 12) Internațional băimărean ... — ... și unul ploieștean — Șantiere Navale.

VERTICAL 1) Cea mai bună apărare — Fost internațional la Progresul București. 2) Gol imputat portarului — Portar român din trecut. 3) Echipă italiană — Înaintaș argentinian. 4) Ocazie pierdută — Fundaș la Steaua. 5) A lucra pămîntul — Fruct. 6) Ruteniu — Verbul suporterului — De acord. 7) Servește! — A trece de la o extremă la alta. 8) Depozit de apă — Egal pe jumătate! — Adrian. 9) Internațional sovietic la C.M. din Anglia. 10) Stadion mai mic — A goni. 11) Haz — Sport. 12) Înțelepciune — În orice propunere — Teren ad-hoc. 13) Sistemul de disputare a campionatului — A exista — se cîntă la meciurile internaționale (sing).

Ing. GH. TARTACUȚA
București

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1	A	P	A	R	A	R	E	■	A	A	R	T	A
2	T	A	T	A	R	U	■	M	A	R	I	A	N
3	A	R	A	T	A	■	I	O	N	E	S	C	U
4	C	A	L	A	■	I	A	S	I	N	■	T	A
5	■	B	A	R	B	U	■	O	S	A	N	■	L
6	C	I	N	E	■	B	A	R	E	■	A	S	■
7	A	L	T	■	C	I	L	■	V	A	T	A	F
8	R	■	A	C	A	■	T	E	S	L	A	■	I
9	I	T	■	H	I	D	E	G	K	U	T	I	■
10	C	O	M	I	S	A	R	■	I	N	I	M	I
11	A	M	A	R	A	■	N	A	■	G	E	A	M
12	S	A	S	U	■	B	A	D	E	A	■	S	N

„MĂ NUMESC EUSEBIO" (VII)

În cel mai mare oraș din Mozambic, Lourenco Marques, **în cartierul populației de culoare, venea pe lume acum 25 de ani, într-o familie numeroasă,** Eusebio da Silva Ferreira. **Înainte chiar de a buchisi abecedarul, micul Eusebio a făcut cunoștință cu mingea. Iată și primul „manager": senor** Chico, **cel care, iubind copiii și fotbalul, a alcătuit pentru ei o echipă. Escudos cu escudos se adunau și din acești bani s-a cumpărat primul echipament și o minge adevărată. Copilăria și adolescența lui Eusebio sînt trepte pe drumul spinos dar plin de bucurii al gloriei fotbalistice. Iar cheia succesului era marele talent și pofta nesecată de joc a celui ce, adolescent fiind, uimise Mozambicul. Numele său începe să circule și în ziarele sportive din Portugalia iar în anul 1960 Eusebio părăsește meleagurile natale și echipa sa** Sporting, **pentru Benfica Lisabona. Debutînd într-un meci internațional inter-cluburi Eusebio înscrie trei goluri în poarta celebrei echipe Santos. Eusebio devine titular la Benfica și vedeta sa numărul unu. Primul meci în reprezentativa Portugaliei a coincis cu o surprinzătoare înfrîngere în fața Luxemburgului. El se menține însă în echipa națională făcînd apoi cîteva partide excelente.**

Înaintea meciurilor din cadrul „Cupei campionilor europeni" am mai jucat pentru culorile reprezentativei, la Londra.

Întîlnirea cu națională Angliei s-a disputat în cadrul calificărilor pentru turneul final al campionatului mondial. Calificarea noastră era mult periclitată în urma înfrîngerii din partea echipei Luxemburgului.

În ziua de 25 octombrie 1961 am evoluat pe gazonul stadionului Wembley. Auzisem într-adevăr multe despre Wembley, despre grandoarea lui. Și așa l-am cunoscut.

Amintindu-ne de înfrîngerea din partea echipei Luxemburgului, aveam anumite îndoieli. Nu ne era frică de înfrîngere ci de o catastrofă. Erau și unii care ne aminteau de acel 0—10 de tristă amintire de la Jamur.

Cînd am pătruns pe teren, cu cîteva minute înainte de începerea jocului, am înțeles de ce Wembley-ul este denumit „catedrala fotbalului".

Stadionul este într-adevăr monumental, iar cînd este ocupat pînă la ultimul loc, îți impune respect. Închipuiți-vă strigătele zecilor de mii de spectatori care doresc să arate cu orice preț că proverbialul calm englezesc nu este decît o gogoriță!...

Atacul nostru a jucat în aceeași alcătuire ca și în partida cu Luxemburg. Yauka, eu, Aguas, Coluna și Cavem. Am pierdut cu 0—2 cu toate că, cu puțin noroc, am fi putut obține un rezultat mai bun. În ceea ce mă privește, am avut două ocazii de a înscrie. Norocul însă, a fost de partea englezilor. De fiecare dată mingea a lovit bara transversală spre marea ușurare a portarului. De data aceasta presa engleză a scris despre mine ca despre un jucător deosebit. Eram mulțumit și așteptam o victorie a noastră.

*

N-a trecut mult și am jucat în „Cupa campionilor europeni". Prin deținerea trofeului din ediția precedentă am fost scutiți de turul preliminar, iar acum ne așteptă întîlnirea cu F.C. Austria, în fermecătorul oraș — Viena.

Și astfel, după șase zile de la meciul internațional de pe Wembley, am stat față în față cu spectatorii care au fost mult mai simpatici decît data trecută pe stadionul din Prater.

După un joc precaut, Benfica s-a întors la Lisabona cu un punct prețios în urma rezultatului de egalitate: 1—1. Acest lucru ne-a dat multă încredere și calm pentru meciul retur.

Partida revanșă a plăcut mult publicului. Ca urmare a unui joc de mare clasă, admirat și de austrieci, am învins cu 5—1. Un mare aport l-a adus atacul nostru, iar Santana, Aguas și eu am alcătuit tripleta care a depășit pe colegii noștri austrieci.

EUSEBIO... JUCĂTOR ATOMIC

Abia la 1 februarie anul următor (1962) am jucat un nou meci în cadrul „C.C.E." cu echipa F.C. Nürenberg pe care l-am pierdut cu 1—3. N-a fost o zi fericită pentru Benfica și în plus a trebuit să facem față unui mare dușman — zăpada. În acest meci eu n-am jucat; cred că n-aș fi suferit mai mult dacă aș fi jucat.

Cu un avantaj de două goluri, echipa germană s-a prezentat pe stadionul „Estadio da Luz" cu ambiții mari. O dată cu ea a sosit și un grup de suporteri gălăgioși care se comportau în așa fel ca și cum F.C. Nürenberg s-ar fi calificat în turul următor.

Nu s-au scurs decît cinci minute și avantajul de două goluri a fost anulat. Primul a deschis scorul Aguas, apoi eu am marcat repede cel de-al doilea. Băieții noștri, radioși, strigau unul celuilalt, felicitîndu-se: „Ei, și acum să jucăm serios".

Și am început. A fost un adevărat recital fotbalistic.

În prima repriză, după scurgerea a 20 de minute de joc, **Coluna** a înscris al treilea gol. Apoi, a fost rîndul meu: am șutat năprasnic din volé. A fost cel mai frumos gol. Portarul nici n-a avut timp să schițeze vreun gest.

Săream în sus de bucurie. Colegii de echipă jubilau!

Acesta a fost golul care ne-a calmat...

În continuare, scorul s-a mai modificat. **José Augusto** a mai înscris două goluri, așa că am cîștigat cu 6—0.

Cînd s-a terminat meciul, toți jubilam. **Spectatorii încîntați de frumusețea jocului oferit și de rezultatul de-a dreptul senzațional pe care l-am înregistrat, au năvălit pe teren și ne-au purtat pe umeri, ca într-un marș triumfal, pe gazon.**

Amatorii de „amintiri sportive" se luptau pentru a intra în posesia tricourilor noastre. Împins în toate părțile, am fost deposedat de tricou înainte de a-mi da seama.

Marea mea bucurie de pe urma acestei victorii a fost umbrită de o întîmplare neplăcută. În cabină, am constatat că am pierdut medalionul pe care îl purtam la gît. Cu trei luni în urmă, în ajunul plecării mele din Mozambic, îl primisem ca amintire din partea mamei. M-am speriat. Nu era vorba de un talisman, ci de un obiect care îmi amintea de mama, pe care o iubeam atît de mult.

Am fugit din nou pe teren. Am căutat pe jos, am cercetat peste tot pe unde umblam înainte. Am întrebat pe toți pe cei pe care îi întîlneam. Totul însă a fost în zadar.

A fost o lovitură grea în acea seară de glorie. Datorită însă acestui meci de neuitat, care a făcut ca toată presa sportivă din Europa să ne ridice în slăvi, pierderea medalionului a fost atenuată într-o oarecare măsură.

După joc, spectatorii germani prezenți în tribune, au declarat: **„A fost o demonstrație încîntătoare!"**